

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Skřivanem ve věci

žalobce: **R. K.**
bytem X
zastoupen Mgr. Romanem Klimusem, advokátem
sídlem Vídeňská 188/119d, Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2022, č. j. X, sp. zn. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Městský úřad Břeclav (dále jen „městský úřad“) rozhodnutím ze dne 3. 3. 2021, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 28. 11. 2020 v 10:40 hod. v obci T. na ulici T., jako řidič motorového vozidla

X, reg. zn. X, v rozporu s § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, nerespektoval povinnost vyplývající z dopravní značky č. B 2 „Zákaz vjezdu všech vozidel“ a s uvedeným vozidlem vjel na jednosměrnou pozemní komunikaci, v níž je provoz veden opačným směrem. Za spáchání přestupku uložil městský úřad žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Odvolání žalobce žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí městského úřadu potvrdil.

II. Obsah žaloby

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu. Namítá, že vozidlo neřídil a dopravního přestupku se nedopustil. V předmětném čase byl na svém soukromém pozemku a hlídal vnoučata. Bez jeho svolení na tento pozemek vstoupili příslušníci Policie ČR a požadovali po něm průkaz totožnosti. Zároveň vyhrožovali, že pokud průkaz nepředloží, bude odvezen za účelem ztotožnění na policejní služebnu. Chování policistů bylo nevhodné, agresivní, navíc před dvěma nezletilými dětmi. Policisté žalobce podezírali ze spáchání výše vymezeného přestupku. Žalobce předal policistům doklad totožnosti a odebral se s dětmi do domu, aby nemusely být přítomny nevhodnému chování policistů. Policisté ovšem následně se záměrem vstoupit do domu zvonili, bušili na dveře a vyhrožovali žalobci. Událost ukončil příjezd syna žalobce. Tomu policisté předali doklad totožnosti a z místa odjeli. Tyto skutečnosti žalobce uvedl na ústním jednání během řízení v prvním stupni. Nevhodným chováním policistů se žalovaný vůbec nezabýval a nepožadoval ohledně této skutečnosti jejich svědeckou výpověď.
3. Následně byla věc rozhodována ve správním řízení. Správní orgány se nevypořádaly s tvrzeními žalobce. Rozhodly pouze na základě výpovědí policistů, oznámení o přestupku a úředního záznamu a zohlednily tedy jen skutkovou verzi policistů. Proč k tvrzením žalobce nepřihlížely, nezdůvodnily. Skutkový stav tedy nebyl prokázán. Žalobce uznává, že svědectví policistů má obecně vysokou vypovídající hodnotu, jeho existence však neznamená, že správní orgány mohou zcela rezignovat na shromažďování dalších důkazů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č. j. 1 As 97/2011 – 52). O spáchání přestupku neexistuje kamerový záznam a k prokázání skutkového stavu tak dojít ani nemohlo.
4. Žalobce proto navrhuje, aby krajský soud napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí městského úřadu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí, napadené rozhodnutí považuje za správné a náležitě odůvodněné. Žalobce namítá v žalobě totéž, co v odvolání.
6. Zásah policistů a jejich chování není předmětem řízení o přestupku a správní orgány nemají možnost práci policie jakkoliv ovlivnit. Podle správních orgánů zásah navíc nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním úkonem. Kdyby žalobce s policisty spolupracoval a přestupek na místě projednal, nemuseli se policisté pokoušet následně s žalobcem spojit, byť i jen proto, aby mu vrátili občanský průkaz. Formu a průběh kontroly tak určil žalobce, když odmítl s policisty jednat. Žalovanému není známo, zda žalobce podal proti postupu policistů stížnost, popř. s jakým výsledkem.

7. K tvrzení, že nebyl prokázán skutkový stav, jelikož správní orgány vycházely pouze z výpovědí policistů, se žalovaný rozsáhle vyjádřil v napadeném rozhodnutí. Žalobce od počátku nesouhlasí se spácháním přestupku. Správní orgány daly za pravdu výpovědím policistů. Výsledek hodnocení podkladů odpovídá zásadám formální logiky. Správní orgány postupovaly v souladu se zásadou volného uvážení a své úvahy řádně odůvodnily. Přestupek nebyl dokumentován technickým prostředkem. V této situaci jsou tak svědecké výpovědi zasahujících policistů a jimi zpracované písemnosti jedinými možnými důkazy. Situace, ve které obviněný z přestupku popírá tvrzení policisty není v přestupkovém řízení výjimečná a je logické přiznat svědectví policisty vykonávajícího dohled nad provozem na pozemních komunikacích vysokou míru věrohodnosti.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
9. Žaloba **není** důvodná.
10. Předmětem sporu je zejména otázka, zda správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav. V přestupkovém řízení je správní orgán povinen prokázat nade vší rozumnou pochybnost, že se deliktního jednání dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen. V řízení o přestupku se nelze spokojit s tím, že skutečnost, že se obviněný dopustil přestupku, je pravděpodobnou verzí skutkového stavu. Není-li mimo rozumnou pochybnost prokázáno, že jednáním obviněného byly naplněny znaky skutkové podstaty přestupku, nemůže být učiněn závěr, že byl přestupek spáchán. V takovém případě v souladu se zásadou *in dubio pro reo*, tj. v pochybnostech ve prospěch obviněného, nelze obviněného shledat vinným (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005 – 55, ze dne 27. 6. 2013, č. j. 7 As 145/2012 – 39, či ze dne 9. 10. 2015, č. j. 4 As 206/2015 – 39).
11. V posuzované věci jde o to, zda bylo prokázáno, že se žalobce dopustil uvedeného jednání. Správní orgány přitom vycházely zejména z oznámení o přestupku, fotodokumentace místa spáchání přestupku, úředního záznamu Policie České republiky a výpovědí policistů. Žalobce zjištěný skutkový stav popírá a má za to, že tyto důkazy nejsou dostačující, jelikož všechny pocházejí ze stejného zdroje, tedy Policie ČR. Z napadeného rozhodnutí podle něj není zřejmé, proč správní orgány přihlédly ke skutkové verzi představené policisty a nezabývaly se tou, kterou předestřel žalobce.
12. Z uvedených podkladů vyplývá, že hlídka Policie ČR při vykonávání dohledu nad bezpečností silničního provozu v T. na ulici T. uviděla žalobce, jak v rozporu s dopravní značkou B 2 „Zákaz vjezdu všech vozidel“ vjel na jednosměrnou pozemní komunikaci v níž je provoz veden opačným směrem a pokračoval k rodinnému domu č. X, kde zastavil a byl kontrolován hlídkou Policie ČR. Policisté po celou dobu udržovali vizuální kontakt s vozidlem. Vozidlo řídil žalobce a nacházely se v něm také dvě nezletilé děti. Po výzvě policistů k předložení dokladů potřebných k řízení vozidla je žalobce odmítl předložit s tím, že vozidlo neřídil, a policisté se nacházejí na jeho soukromém pozemku. Požadoval, aby policisté pozemek opustili. Nakonec policistům předložil doklad totožnosti a odvedl děti do domu. Z toho pak již nevyšel, ačkoliv se jej policisté pokusili kontaktovat

zvoněním, boucháním na dveře a telefonicky. Následně dorazil syn žalobce, kterému policisté předali žalobcův doklad totožnosti a místo opustili.

13. Takto zjištěný skutkový stav žalobce na ústním jednání popřel a uvedl skutkovou verzi vyjádřenou také v žalobě. Tvrdí, že pouze z podkladů rozhodnutí majících původ u Policie ČR nelze zjistit skutkový stav v souladu se zásadou materiální pravdy vyjádřenou v § 3 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu. Žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č. j. 1 As 97/2011 – 52. Z toho vyplývá, že ačkoliv mají svědecké výpovědi policistů obecně vysokou vypovídací hodnotu, jejich existence neznamená, že by správní orgány mohly rezignovat na shromažďování jakýchkoliv dalších důkazů, jejichž provedení se s ohledem na konkrétní okolnosti dané věci jeví být vhodné, a které si mohou při vynaložení přiměřeného úsilí obstarat.
14. Žalobce žádné důkazy během správního řízení nenavrhoval a nečiní tak ani v žalobě. Z té vyplývá, že důkazem, který podle něj nebyl v rozporu se závěrem Nejvyššího správního soudu proveden, měl být kamerový záznam přestupku, u jednání se zmiňuje o blíže neurčených výpovědích svědků. Zdejší soud konstatuje, že vzhledem k tomu, že nebyl kamerový záznam pořízen, nejedná se o důkaz, který by si mohly správní orgány obstarat. Stejně tak nebylo zjištěno, že by jednání žalobce byli přítomni další svědci. Jak již žalovaný poznamenal v napadeném rozhodnutí, v posuzované věci jsou jedinými dostupnými důkazy ty, ze kterých vycházel.
15. V rozhodnutí, na které žalobce odkazuje, obviněný z přestupku svými tvrzeními zpochybnil výpovědi policistů. Uvedl totiž objektivní okolnosti, které by v případě prokázání vylučovaly jasný závěr policistů o spáchání přestupku. K prokázání svých tvrzení obviněný z přestupku navrhoval provést znalecký posudek, což správní orgány odmítly učinit. Je tedy zřejmé, že ačkoliv lze uplatnit obecné pravidlo o povinnosti zajistit mimo výpovědi policistů další dostupné důkazy, pro odlišné skutkové okolnosti spočívající v absenci jiných důkazů nebo důkazních návrhů nelze na nyní posuzovanou věc vztáhnout závěr Nejvyššího správního soudu o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu.
16. Naopak přílehlavý je žalovaným citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 – 114. V tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud došel ve vztahu k obdobnému přestupku k závěru, že není *a priori* nezákonné, pokud správní orgány vychází z *trojjediného zdroje*, jímž bylo oznámení o přestupku, úřední záznam a svědecká výpověď policisty, který listiny sepsal. Konstatoval, že s ohledem na povahu věci se jiný v úvahu přicházející důkaz ani nenabízí. Lze shrnout, že obecně je možné, aby podklady, ze kterých v nyní posuzované věci správní orgány vycházely, byly pro zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností dostačující. Je však třeba posoudit, zda nebyl v nyní posuzované věci takto zjištěný skutkový stav relevantně zpochybněn.
17. Obdobně jako v odkazovaném rozhodnutí, v posuzované věci stojí proti skutkovému stavu předestřenému policisty pouze tvrzení stěžovatele, která vyhodnotil žalovaný jako nevěrohodná. Situace, ve které policisté náhodnou osobu křivě obviní z přestupku se totiž jeví jako vysoce nepravděpodobná. Pokud pak stojí takto nepravděpodobná tvrzení proti obsahově shodným výpovědím dvou policistů, kteří jsou obecně považováni za svědky věrohodné, bez zájmu na věci a nejsou zjištěny okolnosti, které tuto všeobecnou věrohodnost zpochybňují, je logické, že se správní orgány přikloní k verzi zasahujících

policistů. Ostatně v rozsudku, na který odkazuje žalovaný, Nejvyšší správní soud uvádí: „*k osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.*“ Obdobnou argumentaci uvedly správní orgány v posuzované věci a odkázaly na relevantní judikaturu týkající se obecné věrohodnosti svědeckých výpovědí policistů. Nelze tak souhlasit ani s námitkou žalobce, že by správní orgány nevysvětlily, proč se přiklonily ke skutkové verzi policistů. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že tak učinily proto, že považovaly důvěryhodné, shodující se výpovědi policistů za pravdivé, na rozdíl od průběhu událostí tvrzeného žalobcem, který označily za *nereálný*.

18. Pokud měl žalobce pochybnosti o věrohodnosti svědeckých výpovědí, není zdejšímu soudu jasné, proč tyto nevyjádřil během ústního jednání, svědkům nepoložil další otázky nebo alespoň svůj nesouhlas s jejich výpovědí neuvedl do protokolu o ústním jednání. Správními orgány shromážděné podklady jsou tedy pro závěr o spáchání přestupku dostačující. Policisté popsali skutkový děj v zásadních parametrech shodně. Z jejich výpovědi je naprosto jasné, odkud příjížděli, odkud žalobce zpozorovali, a že měli dobré výhledové poměry (vozidla stojící při okraji komunikace výhledu nebránila, jak je patrné z fotografií založených ve správním spise).
19. Žalobce dále namítá, že chování policistů bylo nevhodné, agresivní a hrubé. Jak již uvedl žalovaný, povaha zásahu či hrubé chování policistů nejsou předmětem řízení o přestupku. K těmto skutečnostem nicméně lze přihlížet z hlediska toho, zda o výpovědích policistů panují pochybnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 – 63). Takové okolnosti ovšem v posuzované věci zdejší soud neshledal. Postup policistů, kteří přestupce dostihli na jeho soukromém pozemku a požadovali, aby jim prokázal svou totožnost, nijak nevybočuje z běžného postupu v obdobných situacích. Pokud se poté žalobce odebral do svého domu, policistům nechal svůj občanský průkaz a vozidlo zanechal na ulici stát nezabezpečené s otevřenými dveřmi, je logické, že se jej policisté snažili kontaktovat, a z toho důvodu zvonili a bouchali na dveře domu, do kterého se žalobce odebral. Ani toto nelze považovat za šikanózní postup.
20. Pokud žalobce argumentuje tím, že se nacházel na svém soukromém pozemku, podle § 40 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o policii“), jsou policisté oprávněni vstoupit bez souhlasu uživatele do obydlí, jiného prostoru nebo na pozemek a provést tam potřebné úkony nebo jiná opatření jen tehdy, jestliže věc nesnese odkladu a vstup tam je nezbytný pro ochranu života nebo zdraví osob anebo pro odvrácení závažného ohrožení veřejného pořádku a bezpečnosti. Takové oprávnění mají i v případě pronásledování osoby dle odst. 2 písm. b) téhož ustanovení. Jelikož se jedná o zásah do ústavně zaručeného práva, musí policisté důsledně dbát zásady proporcionality (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2015, č. j. 4 As 51/2015 – 72, a ze dne 1. 6. 2010, č. j. 2 As 25/2010 – 65). Z těchto mantinelů v nynějším případě policisté zjevně nevybočili. Z jejich shodné výpovědi vyplývá, že vozidlo žalobce se nejprve snažili zastavit použitím světelných zařízení s nápisem „STOP“. Žalobce poté zastavil na travnaté ploše

přímo přiléhající k veřejné komunikaci, vystoupil z vozidla a policista jej bezprostředně poté vyzval k prokázání totožnosti. V tomto postupu neshledal krajský soud nic neobvyklého, co by mohlo následně zpochybnit nestrannost a věrohodnost výpovědi zasahujících policistů. Z ničeho přitom nevyplývá ani to, že by policisté žalobci „vyhrožovali“, že v případě nepředložení průkazu totožnosti jej odvezou na služebnu (třebaže pokud by žalobce občanský průkaz nepředložil a ani jiným způsobem by nebylo možné prokázat jeho totožnost, i takový postup by dle § 63 odst. 3 zákona o policii připadal v úvahu).

21. Nepravdivé je také tvrzení, že se žalovaný touto okolností nezabýval. Naopak, uvedl, že z toho, co správní orgány zjistily, nelze označit postup policistů za šikanózní, s čímž se ostatně zdejší soud ztotožnil. Pokud žalobce zpochybňuje skutečnost, že nevhodné chování policistů nebylo předmětem jejich výslechu, není jasné, proč předmětné otázky nepoložil policistům sám během výslechu, jehož se osobně účastnil. Z výše uvedeného je totiž zřejmé, že správní orgány neměly o postupu policistů pochybnosti, které by mohly výslechem odstranit.
22. Lze tedy shrnout, že policisté jsou obecně nestrannými a věrohodnými svědky, vypovídají-li o skutečnostech, které jsou schopni vnímat smysly, což žalovaný v napadeném rozhodnutí s odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl. V posuzované věci nevyšly najevo skutečnosti, které by tuto věrohodnost zpochybnil, jelikož chování policistů odpovídalo běžnému postupu v obdobných případech. Správní orgány tedy posoudily tvrzení žalobce jako nepravděpodobná a přihlédly k obsahově shodným výpovědím policistů. Z těch je zřejmé, že se žalobce přestupku, který je mu kladen za vinu, dopustil. V posuzované věci nepřipadaly v úvahu další dostupné důkazy a ty shromážděné správními orgány nelze vyhodnotit jako nedostatečné. Skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností a postup správních orgánů tak nelze shledat nezákonným.

V. Závěr a náklady řízení

23. Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
24. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 s. ř. s. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 25. ledna 2023

Mgr. Filip Skřivan, v. r.
samosoudce

